

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per
Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum,
quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia
Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 68. Simonia unde sic dicta, quid sit, seu qualiter definiatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

concedi invito reo accusatore petente intra 30. dies à tempore institutionis accusationis computandos; si res adhuc sit integra, id est, si reus nihil injuriarum, g. carceres, tormenta, verbera, catenas sustinuerit, nec testibus illata tormenta. l. 3. de abolit. Lauterb. l. c. citans Christianæ, vol. 4. decis. 205. n. 3. Sed, si res non sit integra amplius, tunc demum reo abolitio conceditur, si 30. dies à facta accusatione passus sit effluere, Lauterb. l. c.

5. Resp. quintò, Abolitio accusationis fieri potest respectu omnium criminum in specie non exceptorum, qualia sunt crimen læsæ majestatis, patris oppugnata & proditæ, peculatus, sacramen-

ti militiæ desertio, aliæque quæ immediatè in reipublicæ detrimentum vergunt, item, quæ L. Julia de vi publ. referuntur Lauterb. l. c. §. 9.

6. Resp. sextò: Finis & effectus absolutionis est, ut accusator impunè desistere possit ab accusatione, neque ex L. Julia talionis, aut ex S. C. Turpill. teneatur, l. 4. §. 1. ff. h. t. l. 1. §. fin. ff. de accusat. Item quòd idem crimen ab eodem in eundem restaurari nequeat, l. 2. l. 4. §. 1. l. 1. §. 3. ff. h. t. l. 6. c. de his, qui accus. non poss. nisi specialiter à Principe abolitionem abolitionis impetraverit. l. 2. c. de abolit. vel nisi ex falsa causa abolitio fuerit impetrata.

TITULUS III.

De Simonia, & ne aliquid pro spiritualibus exigatur vel promittatur.

CAPUT I.

De Simoniæ origine, natura & varietate.

Quæst. 68. Simonia unde sic dicta, quid sit seu qualiter definiatur?

Resp. Simonia nomen sortita est à Simone mago, eò quòd is primus tegè nova jam per Apostolos promulgata hoc crimen admisisse legatur. Act. 8. v. 20. dum potestatem conferendi Spiritum Sanctum pecunia tanquam pretiò emere intendit; tamen si aliàs in lege veteri à pluribus commissum, puta à Balac Rege, Num. c. 22. pretio conducente Balaam ad maledicendum populo Israël; & Jafone, 2. Machab. §. cum pro Sacerdotio obtinendo ab Antiocho Rege, plura talenta obtulit; à Juda 30. argenteis vendente & tradente Christum, ut hæc referuntur can. quis suadet, caus. 1. q. 2.

2. Resp. ad secundum: Definiri solet Simonia à Canonistis cum Gloss. communiter recepta ad rubr. h. t. & à Theologis ex D. Thoma 2. 2. q. 100. a. 1. quòd sit studiosa voluntas emendi aut vendendi aliquid spirituale, aut spiritali annexum, vel etiam cum Suar. Tom. 1. de Relig. l. 4. c. 1. n. 7. quòd sit sacrilegium commissum emptione aut venditione, seu quovis contractu, quo spirituale ut tale pro temporali commutatur. Dicitur primò: voluntas, causâ acceptâ pro effectu, nimirum voluntaria actione, quæ ab illa procedit, denotaturque hoc ipso includi Simoniam mentalem; cum non actione solùm externa, sed & mente compleatur, spe nimirum & cupiditate obtinendi spirituale ex præstatione alicujus temporalis, ita ut jam opus non sit addere in definitione, opere secuto, ut volunt quidam Canonistæ, præsertim, cum id ipsum etiam exprimitur per vò vendendi & emendi. Ita Suarez l. c. l. 4. c. 1. n. 9. Azor. p. 3. l. 12. c. 1. q. 1. Pirh. h. t. n. 1.

3. Dicitur secundò: studiosa voluntas, id est, plene deliberata & non per ignorantiam procedens; cum nulla formaliter sit Simonia & peccatum, quæ non procedant ab actu interno libero. Azor. Pirh. l. c. l. 2. de just. c. 32. n. 3. De cætero, an ex parte illius, qui sitè promittit spirituale pro temporali, vel è contra temporale pro spiritali, et si committat peccatum scandalosè, imò & sacrilegè mentiundo, non tamen committit Simoniam, tenent aliqui, committi verò sustinet Navar. ad c. fin. h. t. n. 10. apud Wiestn. h. t. n. 12. eò quòd mediante

promissione rei temporalis, licet fida, intendat alterum obligare ad dandum spirituale.

4. Dicitur tertio emendi & vendendi, latè accipiendo hæc nomina pro omni contractu non gratuito, sive oneroso & reciproco: in quo datur vel præstatur temporale quid pro spiritali, tanquam hujus pretium, seu in compensationem illius, sive sit vera emptio & venditio, sive sit permutatio, transactio, locatio aliùsve contractus innominatus, do ut des, facio ut facias; & omnis pactio expressa vel tacita, ita ut etiam comprehendantur nominatio, præsentatio, electio, confirmatio, institutio, renunciatio, remissio similesque actus, si non fiant gratis. Item ut Pirh. cum Azor. cit. c. 1. q. 11. omisso similitum actuum, ut dum quis accepto pretio omittit aliquem ordinare, eligere &c. in quorum singulis qualiter committatur Simonia dicitur infra.

5. Dicitur quarto: Aliquid spirituale, ita ut in hac definitione accipiatur spirituale pro merce, dum pro eo obtinendo datur vel præstatur temporale, & vice versa pro pretio, si pro obtinendo temporali datur spirituale, atque ita spirituale necessario semper sit subiectum sive objectum pacti Simoniaci. Porro spirituale hic non sumitur pro incorporeo, ut sunt angeli, anima rationalis, sed pro aliquo supernaturali, & ad spiritualem animarum salutem, vel ex institutione divina, vel ex destinatione Ecclesiæ ordinatum. Ut Nav. man. c. 23. n. 99. Suar. de Simonia c. 8. n. 6. Less. l. 2. de j. & j. c. 35. n. 5. Horum spiritualium quædam sunt talia formaliter, puta gratia sanctificationis, gratia gratis datæ, considerata quasi in habitu, virtutes Theologicæ & morales infusæ, donâ Spiritus sancti, character per sacramenta impressus animæ. Unde etiam Simoniam committere, qui Servum Christianum vel sacerdotem, ideo præcisè, quia tales sunt, citius venderet, quia censeretur fidem & characterem sacramentalem vendere, asserunt Ugol. de Simon. tab. 1. c. 36. n. 3. Suarez l. c. c. 9. n. 9. apud Wiestn. h. t. n. 34. in fin. Quædam causaliter, utpote causæ donorum spiritualium & supernaturalium; ut sacramenta instituta ad gratiam sanctificantem causandam; item sacramentalia, tam quæ in actione transeunte consistunt, ut benedictiones, exorcismi; quam permanentia, ut consecra-

rio Ecclesiarum, altarium, calicis, benedictio aquæ, olei, cereorum; item officia Ecclesiastica ad spirituales & supernaturales finem proximè ordinata, ut prædicatio verbi divini, orationes, quæ in choro, processionibus publicè & privatim ad salutem animarum ac proimpetratione bonorum spiritualium faciunt ex institutione Ecclesiæ. Denique quædam, quia effectus sunt seu actus à gratia, dono, officio, ac potestate spirituali tanquam causâ proximè procedentes, ut prophetia, patratio miraculorum, actus ordinum, collatio baptismi, consecratio, ordinatio, actus sepeliendi.

6. Dicitur quindò: *Aut spirituali annexum*, qualia sunt, quæ etsi in se spiritualia non sint, ab illis tamen spiritualia, aut hæc ab illis dependent, quæ annexio se triplici modo habere potest. Primò antecedenter; dum veluti principia & causæ præviæ & præsuppositivæ ad spiritualia ordinantur, ut sacra vasa, vestes, altaria, templa &c. ad sacrificium missæ ordinantur & consecrationi præsupponuntur. Quò etiam ab aliquibus referuntur jus patronatus, beneficiorum collationes, resignationes, electionesque ad ea, quatenus se per modum causæ antecedenter ad ea habent. Secundò concomitanter sine quibus, tanquam intrinsecis ea non præstantur, v. g. labor corporis, qui suscipitur in sacrificando, & in administratione sacramentorum, aliorumque officiorum divinarum. Tertiò consequenter annexa spiritualibus, veluti effectus suæ causæ, ut beneficia, quæ sunt jura percipiendi redditus & fructus, qui dantur propter officium & ministerium spirituale, quò etiam referuntur pensiones Ecclesiasticæ, ita ferè Pich. *h. t. n. 2.* cit. Azor. *Less. ubi supra.* Suarez. *l. 4. de Simon. c. 23. n. 2.* Verùm quòd attinet ad has pensiones, plures magni nominis A. A. ut Gonz. de Luc. Gambar. Gigas, alique quos verbore citavi in *foro beneficiario p. 3. q. 439. n. 3.* negant illis omnem spiritualitatem, etiam ratione connexionis cum spirituali. Aliis fortè probabilius & frequentius tenentibus contrarium, quorum verba & rationes quoque *l. c.* adduxi, uti & declaravi, quæ propriè ratione annexionis discantur spiritualia, quæ vide.

Quæstio 69. Qualem malitiam contineat Simonia, & in specie, num à mortali excuset parvitas materiæ.

1. **R**esp. primò in genere; Simonia est peccatum gravissimum, ut patet ex Scriptura, dum *Act. 8.* S. Petrus Simonem magum sub æternæ perditionis interminatione reprehendit, uti & ex jure, dum *can. 7. caus. 1. q. 1.* dicitur *execrabile flagitium. c. 9. h. t. horribile nimis.* dum *can. 4. caus. 15. q. 3.* æquiparatur crimini læsæ majestatis. *can. 3. can. 11. can. 13. caus. 1. q. 1.* hæresi, licet revera talis non sit, nisi forte illam committens, ut Simon magus, verè existimet res spirituales & supernaturales pecuniâ aliavè re temporali acquiri & possideri posse. Ad hæc Ecclesiæ perniciosissimum vitium est, cujus in illam damna vide enumerata à Reiffenst. *h. t. n. 10.* In Summa, tam atrox crimen est, ut *can. fin. caus. 1. q. 7.* dicere non dubitet Papa, omnia crimina ad comparationem Simonie pro nihilo reputari.

2. **R**esp. secundò in specie continet malitiam sacrilegii, estque ejusdem species quædam. Ut Pich. *h. t. n. 3.* cum communi speciatim distincta ab omnibus aliis speciebus sacrilegii, malitia ejus consistente in eo, quòd per eam res sacræ spirituales ac supernaturales & dona Spiritus S. quæ cætera dona longissimè excedunt, vilissimè æstimentur, indi-

gnissimè profanentur & tractentur, commutando & æquiparando ea cum re temporali. Quin & ipsum spiritum sanctum vendendo & emendo potestati suæ subiciant, servum suum efficiant, ut dicitur *can. 1. q. 1.*

3. **R**esp. tertiò non datur in Simonia, nec ex parte rei spiritualis, neque ex parte rei temporalis (quæ pro invicem dantur aut promittuntur) parvitas materiæ. Nav. *h. t. conf. 52. n. 3.* Sanch. *l. 1. in decal. c. 4. n. 1.* Laym. *l. 4. tr. 4. c. 8. n. 4.* Bonac. *de Simon. q. 3. n. 13.* Castrop. *de Simon. p. 1. n. 17.* Reiffenst. *h. t. n. 11. & seq.* uti de parvitate materiæ constat ex *c. 20. h. t.* Ubi clericus qui sex solum solidos solvit pro ordinatione, perpetuæ suspensioni subijcitur, quæ pœna urpote gravis, gravem culpam supponit. Item ex *can. 102. caus. 1. q. 1.* Ubi sola tremis (id est, veluti pars solidi, ut Gloss. *ibid. V. tremissem*) pro modico chrismatis, sub æternæ damnationis periculo prohibetur, ex ea ratione, quòd ex parvitate rei temporalis datæ pro re spirituali potius augeatur quam minuatur malitia Simonie; cum quò minor & vilior est res temporalis data eò magis vilipenditur & tractatur res spiritualis pro ea accepta. Excusatur verò quis *c. 18. h. t.* à Simonia ratione modici pretii, non quòd modica pars pretii ad peccatum mortale Simonie coram DEO, gravesque exinde penas in conscientia subeundas non sufficiat, sed quòd Ecclesia, quia ex exigua quantitate pretii, præsumit illam insufficientem ad movendum & obligandum accipientem ad aliquid spirituale dandum, censet illam gratis datam, & consequenter in foro externo talem non judicat, nec puniat tanquam reum Simonie. Ita ferè Reiffenst. *n. 12.* Hinc etiam deducens, dantem modicum illud pro beneficio tanquam verum Simoniacum in conscientia teneri restituere beneficium factusque inde perceptos, si modicum illud obligatoriè, vel saltem ut motivum pro consequendo beneficio dedit. Quòd etiam ex parte rei spiritualis parvitas non excuset à mortali, constare videtur ex *cit. can. 102. caus. 1. q. 1.* Ubi sub æternæ damnatione illicitum declaratur, pro modico balani benedicti dare temporale. Uti etiam ex ea ratione, quòd, cum quævis etiam res minima spiritualis sit præstantior & æstimabilior rebus omnibus temporalibus, sacrilegè tractetur, etque injuria magna irrogetur, si temporali pretio æquiparetur.

Quæst. 70. Qualiter Simonia dividatur in eam, quæ est juris divini, & quæ est juris Ecclesiastici.

1. **R**esp. primò: Simonia rectè & passim dividitur principaliter cum Gloss. in *c. pridem. de pactis. V. illicita pactio.* Suar. *L. 4. de Simon. c. 2. & 7.* Less. *l. 2. c. 35. dn. 1.* Castrop. *tr. 17. d. 3. p. 2. n. 1.* plurimisque tam Theologis quàm Canonistis, citatis à Reiffenst. *h. t. n. 26.* in Simoniam juris naturalis seu divini, & in eam, quæ est juris positivi Ecclesiastici. Simonia juris naturalis (sic dicta, quia natura seu lumen naturale dicat, indecens & rei sacræ injuriosum esse eam, quæ à sola manu liberali Dei dependet, omniâque temporalia sine comparatione superat, rebus temporalibus æquiparare hominumque arbitrio & æstimationi subijcere) & divini est, quando pro re temporali datur, præstatur, vel promittitur res in se verè spiritualis, aut huic annexa, vel è contra pro re merè temporali res in se dicto modo spiritualis, v. g. gratia sanctificans, vel gratis data, sacramenta, consecratio, benedictio, hostia consecrata, Ecclesia vel calix consecrat.